

ei jõunud mitte herre juurde ega võtnud ka midagi wõetwa palra, ta taktis reisida. Kui ta mõne päewa sai reisinud, siis kuulis ta: et seal kuningal üks ainus wäga ilus tütar, aga saab wiidud warsti mone päewa pärast, mere äärde, ühe suure riwe peale, kus tema ühe wäga hirmu wae waimu ohwriks saab langema. Kuulis ka, et kuningal ja reisil rahwal wäga rahje selle üle oli; aga et ei kuningas ega keegi wasta ei wõinud parma, sest se waim päris iga aasta oma ohwri, nüüd oli aga liisk langenud kuninga tütre peale!

Kuulamise järel sai ta teada, kus se hirmus paik oli; tema läks sinna ja näeb, kuninga tüttar istub riwe otjus ja nuttab, ta läheb ligemale, kui kuningatütar teda näeb, küsib ta: „Kuda oled sinna õnnetu inimene seia saanud, se on üks liiki rohe paik, sin

ei da ükski inimene, mind on aga jõe wee waimu ohwriks võetud, rasku et sa ruttu eluga peased, muudu wõid ka omale otja teida.“ Pois ütles: „Kui se nõnda keik on, siis ei lähe ^{ma} mitte jüt üra, mu tubun sind aidata.“ Kuninga tütar: „Aidatu sa mind küll ei wõi; aga kui tahad wõid nii kauaks minu seltsis jüüda.“ Pois kaalus nüüd riwe otja, istus maha uinus wümax magama. Kuninga tütar aga nuttis ühte lugu, wümax ei jõunud ta istuda, lastis kummuli pe magaja poisi peale, tema ruumad filma wee piisrad ära lasti poisi üles, pois keelis teda nutust; aga kuninga tüttar ütles, weel meni minust, siis olen ma radunud.“ Pois, kui aeg lägi on siis ei heida minna ka mitte enam magama.“ Kulluse aja pärast arxas min wesi nõnde rahal just kui paar paja fees xema, warsti tuli ka üks wäga rohe waim wee seltsi nihtowale, tuli